

K. Percz Ilona:
Virágvasárnap

Virágból kerül útjára szőnyeg,
Dús palmaágak eléje dőlnek.
Örömben úszik, tombol a nép.
Hozsannát kiált egyre szüntelen, -
S Ő számárháton, szomorún megyen..

Hidegen hagyja hódolat, lárma;
Isteni fejét porig alázva
halad ujjongó néptömeg között:
Reá halálos bánat költözött...

Hozsánna zúg fel újra és megint.
S az Úr jós-szeme távolba tekint -
Virágzuhatag ma csak reá hull,
Holnap egyetlen fűszál sem borul
Már lába elé.

Megsápad, elhervad holnapra minden,
Gyűlölet forrong sok ezer szívben,
Az öröm-mámor gonoszságba fül;
„Feszítsd meg! - hallszik a hozsánnán túl.

Gyötrelmek útja ez a diadalút.
Egyenesen a Golgotára fut,
Hol megácsolt keresztfa integet.
De égbe csak ez az egy út vezet!"

Bán Aladár:
OLAJFÁK HEGYÉN
(NAGYCSÜTÖRTÖKÖN)

Az Olajfák ágán égi árnyak ülnek,
a madarak lombok közé menekültek,
csend honolt a földön, nyugalom az égen,
csak Isten Fiának szomorú szívében
volt a bánat ébren.

Három jó tanítvány, szerető baráti,
egyedül jövőnek éltere vigyázni.
De ők is behunyták elfáradt szemüket
s nem volt más fenn immár ég alatt, föld fe
lett
csak Ő s a gyűlölet.

Óh, a gyűlöletnek nincsen nyugovása,
míg el nem oltódik vérre szomjúzása!
Csak a szeretetnek mécsse olyan halvány,
mint a lehanyatló hol az égnek alján
hajnal pirulatján.

Vér gyöngyözött Jézus homlokán a kínban,
s a három tanítvány ott aludt nyugodtan,
nem sietett hozzá vigasztaló szóval,
hulló verítéket főlészárító csókkal,
ölelő karokkal.

Óh, ha én ott lettem volna akkor Véle,
leborultam volna szorongó keblére,
értünk fájó szívét betakartam volna,
mint a madár fészket susogó fa lombja,
örök szeretetbe, örök fájdalomba! ...

Pácsi Szabolcs: Eutikhusz

Olvasandó rész: ApCsel 20.7-12

Csalódott voltam. Féltékeny és haragos. Fortyogtam magamban, amiért csaknem hősnök kiáltották ki utólag *minden ilyen alkalommal*.

„Szerencsés úr” ráadásul jelentős késéssel érkezett, mégis részt vehetett a szóbeli vizsgán. Mi több, egyetlen estés felkészülése sokkal jobb eredményt hozott számára, mint nekem az azt megelőző hét megfeszített munkája.

Jókor, jó helyen. A 'sors kegyeltje' – szoktuk mondogatni mindezeket. Mert hiszen mindenki ismeri Szerencsés urat. Nem is kell megpillantanunk, már lépteinek jellegzetes kopogásáról is száz közül beazonosítjuk. Hiszen kinek így, kinek úgy jelent meg életében talán nem is egyszer. Keserűen talán, ám gyakran mégis mosolyt erőltetve arcunkra fogadtuk köszönését.

Ismerős? Elhiszem. De kik ezek a Szerencsés urak? Miféle családfából származnak?

Említ ilyeneket a Biblia is. Például Eutikhuszt, az ifjút, akit talán minden templomos ember ismer. Sokat nem tudunk róla, így nem is igazán jogosan haragudhatnánk rá. De talán kevés bibliai alak kapott annyi elmarasztalást, mint ez a fiatalember. Ám valóban jogosan?

Kicsit ássuk bele magunkat a történetekbe és próbáljuk összerakni a rendelkezésre álló szilánkokból az egészet utólagosan.

Jókor, jó helyen – rosszul. Hiszen elaludt. Hogy megúsztá, talán a nevének is köszönhető. Szerencsés – ezt jelenti magyarul. Ráismerünk? Szerencsés úr ismét ránk köszön.

Hogy honnan származik a bibliai történet e szereplője és éppen honnan jött

aznap, mellékes. De legalább *ott* volt. Még hozzá azon az istentiszteleten, melyet elsőként jegyzett az egyháztörténelem mint vasárnapi alkalmat. A Római Birodalomban ez volt a hivatalos munkaszünet napja. Jó alkalmul szolgált ez arra is, hogy a pogánykeresztény gyülekezetekben a hét első napját mint Jézus Krisztus feltámadásának napját kezdjék ünnepelni az addig megszokott szombat helyett. Az istentisztelethez – melyek leginkább házi összejövetelek voltak – hozzátartozott a kenyér megtörése is, az ünnepi együttlét középpontjában az úrvacsora állt. A gyülekezet szegényeinek, kifejezetten is a rabszolga egyháztagoknak különösen nagy jelentőséggel bírt ez az alkalom, mert ilyen módon egy héten legalább egyszer volt lehetőségük a szokottnál bőségesebben enni, valóban jóllakni. Sokat jelentett azonban a testvéri beszélgetés is, amely által együtt hordozhatták egymás gondját, baját. A gyülekezeti közösségben otthon érezték magukat annak tagjai, bensőséges, családi hangulat jellemezte ezeket az alkalmakat. Valószínűleg emiatt is tartották este az összejöveteleket, hogy a gyülekezet rabszolga tagjainak is mód nyíljon a részvételre.

Milyen érdekes: istentiszteleten szendergő tagokról már a kezdet kezdetén, a legelső ilyen alkalomról is esik feljegyzés. Unatkozó, elmélázó arcokat tehát nem csak manapság pillantunk meg a gyülekezet soraiban igehirdetés alatt, hanem így volt ez már a kezdetektől fogva is. Logikusan végiggondolva pedig biztosak lehetünk benne, hogy a jövőben is mindig elő fog fordulni hasonló.

Az aznap estét két személyen keresztül is megnézhetjük: egyrészt Pál apostolon, másrészt Eutikhuszon keresztül.

Az apostol igazából nem kifejezetten tervezett megállóként jutott el Tróászba. Jóakarói ugyanis tudatták vele, hogy az őt üldöző zsidók merényletet terveznek ellene és ennek meghiúsításaként vették rá, hogy ne szálljon a Szíria felé tartó hajóra, ahogyan azt eredetileg szeretne volna. Az apostol közvetlen nyomában lihegő üldözői megfélemedtek azonban egy fontos tényről: hiába minden erőfeszítésük, ha Pál előtt az Úristen megy.

Sietősre fogva pedig minden percet ki akart használni Tróászban, hiszen másnap már tovább akart utazni. Ahogyan olvassuk is: a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. Remek szolgálója volt az Úrnak ez a Pál: az övét üldözőből az őket tanítók legnagyobbjává lett és mint ilyen, annyira szívén hordozta küldetését, hogy fáradhatatlanul hirdette az igét. Jókor, jó helyen – és bocsáttassék meg nekem, de talán kicsit rosszul. Elismerem: nem szabad félbehagyni ilyen fontos munkát és felelősséggel kell mindenütt helytállnia. De mit is eredményezett ez alkalommal az elnyújtott tanítás, a tökéletességre való törekvése? A gyülekezet egy tagja mély álomba merült, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel.

Sanyarú és szűkös gyermekkorunk volt? Nem adatott meg, hogy kiaknázzuk a bennünk rejlő tehetséget? Semmi gond: majd a *gyerek*nek megadatik. Mert mi majd megadjuk neki. Szabadidő, barátok? Nem fog beleférni, sajnálom – de valamit valamiért. Neki gyakorolni kell, hogy megvalósítsa az álmát. Vagyis nem a sajátját, hanem az enyémet. Nem lehet, hogy ez egy kicsit hasonlít a páli buzgóságra? Amivel jót akart, az rosszat is szült. Vajon gondolta volna?

Hortyogó padtársat néhányan hallottunk már templomban ülve – talán néha még minket is hallottak, nem mondom. De itt és most, ez említett részben miért lankadt el ez az ifjú?

Ahogyan a Szentírásban olvassuk, lámpával világították meg a termet. Ő tehát annak ellenére aludt el, hogy világos volt. Miért ült vajon az ablakba? Talán éppen azért, mert a mécsesektől elfogyott a jó levegő a teremben és az ablakban jobb eséllyel vehette volna fel a küzdelmet a levegőtlenesség és az elnehezülő szempillák ellen. Még az is lehetséges, hogy mint megannyi másik tag, Eutikhusz is munkából érkezett és nem az azonnali lepihenést, hanem a lelki táplálékot választotta volna elsőként. Így vagy úgy tehát, megtörtént a szerencsétlenség istentisztelet közben.

Az apostolról feljegyezték, sőt maga is bevallotta, hogy gyenge szavú igehirdető volt. Nehéz lehet ezt elképzelni egy olyan személyről, akit – írásait olvasva viszont – egy igen nagy erejű, karakteres elhívott szolgálóként jellemezne bárki. Talán ennek esett áldozatául Eutikhusz is.

A varjú is énekesmadár, ráadásul kiemelkedő intelligenciával bír, ahogyan azt tudósok bebizonyították nem is egyszer. Akár hisszük, akár nem: dadogó vagy beszédhibás ember is szólhatja az Isten igéjét erőteljesen, megragadóan. De mi vajon melyiket hallgatjuk szívesebben: a varjat vagy a pacsirtát? Ne rójuk fel hát Eutikhusznak sem, ha nem hallotta ki Pálból a pacsirta hangját.

A 'hogyan' nem minden, de elengedhetetlenül fontos. Az egyház története során egész városnyi eutikhuszok merültek öntudatlan álomba talán véglegesen. Nem vagyok meggyőződve arról sem, hogy míg latin nyelven folyt a misézés több 'áldozatot' követelt volna az egyház 'áldott' tevékenysége, mint manapság, mikor saját anyanyelvén szólnak az igehirdetők gyülekezetükhöz a világon csaknem bárhol.

Jókor jó helyen – rosszul. Mindegy, hogy az „ablakban ülve” vagy a szószéken állva.

ÖSSZHANG - MELLÉKLET

Ma a keresztyén közösségekben kik a hallgatók? Életüket odaszánók vagy minden mindegy alakok? Alvók?

Vannak köztük, akik talán néha napján ha nem is elszenderednek, de elkalandoznak vagy elgyengülnek – biztosan csak ők tehetnek róla?

És kik vannak a szószéken? Varjak vagy pacsirták?

Azzal, hogy a bibliai történetben Pál apostol, a jó szolga lehajolt a szerencsétlenül járt ifjúhoz és visszahozta az övéi közé egyszerre két ember kapott új esélyt. Egy ellankadt fiatal és egy buzgó tanító. Egy ember, aki megtanulhatta a leckét, hogy minden pillanatot komolyan, komolyabban kellene venni. És egy másik, akinek tükröt tartott az élet a munkája és buzgósága tekintetében.

Félreértés ne essék: szeretnék én akkora lenni, mint Pál apostol árnyéka. Ezek nem feddő vagy lebecsülő szavak. Sőt: be kell vallanom, én is ültem

ablakban és ülök még gyakran mostanság is. Mi több: néha magam kényszeríték oda másokat észrevétlenül.

Jókor jó helyen – de vajon jól vagy rosszul?

Néha azon kapom magam, hogy bár nem hallom lépteit, Szerencsés úr mégis megjelenik. Hogy hogyan csinálja, fogalmam sincs – de egyszer csak a tükörből néz rám vissza. Szemlesütve, szégyenkezve döbbenek rá időről időre, hogy az ismerős léptek az én cipőmtől származnak és ha nem is ugyanazon a vizsgán, amit a bevezetőben említettem, de megannyi más alkalommal én magam voltam az a Szerencsés úr, aki – bár közel sem szolgáltam rá – jókor voltam jó helyen. Jókor jó helyen - jól vagy rosszul? Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Ha viszont elesett, van azért egy jó hír is: fel lehet állni.

Zsolnay Gergő: Predestináció II.

A sorozat folytatásaként a predestináció témáját, fogalmát, most Bolyki János *Predestináció a Római levél 9-11 részeinek összefüggésében* című munkájának feldolgozása alapján szeretném bemutatni.

Az első nagyobb felosztású rész a Róm 9, 1-29, Izrael tévedése: A választott nép automatikusnak veszi a kiválasztást, Isten azonban szabadon cselekszik.

Ennek első szakaszában, a Római levél 9,1-5 -ben Pál arról beszél, hogy az apostolnak azért van fájdalma, mert a saját népe nem fogadja el Jézust. A 3. versben láthatóan felmerül a kegyelem problémája és a hit általi megigazulás kérdése. Ez megerősíti azt, hogy csalódott a népébe ezért volt az apostol fájdalma. Képes lenne a saját üdvösségét elhagyni, ha ezzel a többieket megmenti. Ez, mint láthatjuk egy szép cselekedett. Nem tagadja viszont azt, hogy Izrael népe nem részesül a kegyelem ajándékában. Tudjuk, hogy sok ajándékot kapott a nép, mégis az ingyen kegyelem volt az, amit nem fogadtak el.

A második szakasz a 9, 6-18 versekig. Ez az elhívás a kiválasztáson belül. Itt láthatjuk, Izrael nem fogadja el az ő elhívását, mert Izrael nem hiszi el azt a tanítást, amelyben Isten ingyen kegyeleméről beszél. Itt azt látnunk kell, hogy Isten és Izrael szövetsége örök és végleges. Vagy azzal kell szembesülnünk, hogy az evangélium hiúsul meg. Ami azt jelenti, hogy a szövetség csak akkor lehet végleges és megtörtént dolog, ha Jézusban vagyunk a kegyelem által. Pál azonban úgy véli a szövetség és a Krisztusi kegyelem nem zárja ki egymást. Erre a paradox helyzetre ad megoldást Bolyki János. Úgy véli, hogy Izrael kiválasztása kezdettől fogva nem automatikus. Ez a kiválasztás Ábrahámval kezdődött és Mózesig mutatja meg a kiválasztást. Ez,

min már a 16 versben is látható, nem az emberi akaratból és igyekezetből alakul ki, hanem ebben az esetben Isten könyörületességét megmutató jutalomról kell beszélnünk. Be kell látnunk, hogy Isten nemcsak a pozitív, hanem a negatív példát is ad a kiválasztásra. Ezt láthatjuk Ábrahám két fia esetében ahol Iszákot kiválasztotta Izmaelt meg nem, vagy ehhez hasonló példa Ézsau és Jákob története ahol szintén erre a kiválasztásra láthatunk példát. Az apostol mindig megemlíti az elhívó igéjét azoknak, akiket Isten kiválasztott. Itt vehető észre a történetek és az elhívási igék közti kapcsolat.

Ezek után foglalkozhatunk a Róm 9, 19-29 verseivel ahol a magyarázó Isten szabadságát mutatja meg a kiválasztásban. Az apostol tisztába van azzal, hogy mit gondol az emberi igazságérzet a méltányosságról, a jutalomról vagy akár a büntetésről. Azt is be kell látnunk, hogy vannak olyanok, akik úgy kezelhetik ezt, hogy kérdésekkel tehetnek fel nekünk. A két felmerülő kérdés pedig az lehet, hogy ha Isten szuverén módon irányít minket, akkor miért fedd meg minket? Hiszen akkor mi nem vagyunk felelősek azokért a dolgokért, amiket teszünk. Mert ő vezet minket. Ha pedig teremtésünktől fogva ilyenek vagyunk, akkor meg azért nem vagyunk felelősek, mert Isten teremtett ilyenek minket? Így az apostol először az egyén szempontjából válaszolja meg a kérdést. Ezek után figyelmezteti az embert a saját korlátaira és a fazekas és az agyag példáján keresztül megmutatja, hogy a fazék kialakítása és a rendeltetése is a fazekastól függ. Tehát az ember az Istennel szemben, mint alkotójával is ilyen függésben van.

A részt lezáró szakasz a Róm 9, 25-29 tartó versei. Így látnunk kell az Istennek a közösségek életében megmutatkozó szabadságát, amely érinti az

Ószövetségi idézetek egész sorát főként Hóseástól és Ézsaiástól. Ez is bizonyítja azt, hogy Isten kiválasztása nem egy lezárt dolog, hanem éppen ellenkezőleg, képes embereket vagy akár népeket is az ő közösségébe és szövetségébe is befogadni.

Ezek után nézzük meg a második fő részben, hogy miként is bontja le ezt a professzor. Tehát a 11,1-36 tartó rész Izrael reménységének elesése majd a pogányok elfogadása és a nép visszatéréséről beszél.

A 11,1-6 azt olvashatjuk, hogy Isten nem vetette el népét és erre az apostolnak 4 érve van.

A 11,7-10 tartó részben az Izraelen belüli választottakról beszél. Láthatjuk, hogy a választott nép nem találta meg a megigazulás útját. Voltak olyanok, akik elfogadták az ígét és voltak olyanok, akik nem, tehát azok az igehirdetést tompult elméjükkel hallgatták.

A 11,11-15-ben az Izrael elesésekor nem a végleges bukás gondolatot láthatjuk. Most az apostol a nép bukásának Isteni céljáról akar beszélni. Ennek a bukásnak kettős célja volt. Először az, hogy a pogányoknak üdvösségét adjon, másodszer pedig a pogányok hitre jutatásának célja a

következő részben (11,16-24) a szelíd olajfába oltott ág példázatát olvassuk, amelyben először a kovászról és a tésztről majd pedig az ágról és a fáról találunk benne metaforát. Ez vezet minket a példázat allegorikus értelmezésére is, amelyből kiderül, hogy Izrael az olajfa és a beoltott ágak pedig a megtért pogányok, de akik kitortek visszahelyeztetnek az eredeti szövetségbe. A 11,25-32-ig részben Izrael megkeményedéséről és állapotáról olvashatunk, amely részleges és nem ideiglenes. A megkeményítés addig fog tartani, míg minden pogány bele nem kerül Isten kegyelmébe. Mivel visszafogadásuk a hitükön és Isten kegyelmén fog múlni. Úgyhogy Isten két népét magyarázza méghozzá oly módon, hogy a pogányok, akik eddig elvetve voltak most kegyelemben vannak és Izrael pedig eddig Isten választottja volt most pedig már nem. A két nép mostani jellege reciprokra a másikénak.

A 11,33-36-ig Doxológia következik, amelyben megvizsgálhatjuk, hogy a 9-11-ig tartó fejezetet az apostol nem hiába mondta el és nem hiába osztotta meg a kegyelemről szóló tudását. Így be kell látnunk, hogy ennek tárgya nem más, mint a kikutathatatlan istenkép.

Füle Lajos:
VALAKI JÁR

*Valaki jár az emberek között,
hív, simogat, gyógyít sok szenvedőt,
és Rá figyel, Őt várja, aki él:
"megrepedt nád, pislogó gyertyabél".*

*"Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki,
a törvényt igazán jelenti meg."*

(Ézsaiás 42.3)

Bába Károly: Az S.O.S zsoltár

„Uram, ne fedd meg haragodban, ne ostorozz indulatodban! Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim! Lelkém is csupa reszketés, és te, Uram, meddig késelek? Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy! Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban? Belefáradtam a sóhajtozásba. Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat, könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet. Szemem elhomályosodott a bánattól, fénye megtört sok ellenségem miatt. Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők, mert meghallotta az Úr hangos sírásomat! Meghallgatta könnyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr. Megszégyenül, és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál, és megszégyenül egy pillanat alatt!” 6. zsoltár

A 6. zsoltárt a régi egyházi hagyomány az egyház hét bűnbánati zsoltára közé sorolta. Ez a zsoltár azért híres, mert a nemzetközi S.O.S. jelet, e zsoltár, angol fordításából vették, még pedig az 5. verset idézve: **'Save Our Souls'** azaz *mentsd meg életemet!*

Énekes könyvünkben ilyen címen szerepel: *imádság lelki testi nyomorúságban.* Az újfordítású Bibliánkban pedig ezt a címet viseli: *imádság halálfélelemben.*

Mindkét cím igaz rá, hiszen egy testileg-lelkileg megtört ember küzd a halálfélelelemmel. Ebbe a halálfélelemben azért kerül, mert úgy érzi, Isten haragja van rajta, még Isten is elhagyta. A zsoltáros azért gondolja ezt, mert hatalmat vett rajta a bűn, a betegség és az ellenség. Azt a lelki állapotot próbálja megfogalmazni, mikor úgy érezzük: még Isten is elhagyott, úgy érezzük, hogy haragjában ránk nehezedik a keze, az ítélete és még az embereket is ellenünk fordítja, akik gúnyolódnak rajtunk.

Ebben az elhagyatottságban a bűn súlya is nehezebb, a betegség, a fájdalom is súlyosabb és az elhagyatottság érzése is érzékenyebben érint.

A zsoltárost mindenek előtt a bűn miatti lelkiismeretfurdalás emészti és Isten haragja miatti félelem. Nem nevezi nevén a bűnt, amelyet elkövetett. Viszont azt megjegyezhetjük, hogy nem vitatkozik senkivel, nem mentegetőzik, mellyel kisebbítené a vétkét, nem hárítja át a felelősséget másra. Tehát elismeri a bűnösségét. A bűn súlya alatt úgy érzi, joggal tarthat Isten ítéletétől, mert a bűn miatt az ember Isten ítélete alatt van,

melynek következménye az elvettetés és a halál. Ezért kéri: *„Uram, ne fedd meg haragodban, ne ostorozz indulatodban!”* De eközben megfelelkezik arról, hogy az ÚR nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és életet nyerjen. Nem ember az Isten, hogy indulatból neki rontson a vétkezőnek!

De azt tudnunk kell, hogy bűneinknek következménye van. *„Mert a bűn ellen való harcban még nem álltunk ellen egészen a vérig, és elfeledkezünk mi is a bátorításról, amely nekünk, mint fiaknak szól. Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését (nevelését), és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akít szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkít, akít fiává fogad.”* Az ÚR, mint szerető, gyermekeiért felelősséget vállaló apa nevel bennünket, hogy el ne vesszünk, ha rossz úton járunk, ha nem ismerjük fel a bűn, bűn voltát. Mai világunkban az egyház, nem mer Isten nevelő, fenyítő, haragvó természetéről beszélni, mert azt ellentétesnek véli Isten szeretetével. Pedig sokan bizonyosságot tesznek arról, hogy gyerekkoruk, vagy serdülőkoruk egy bizonyos pillanatában javukra vált a szülői, vagy tanári fenyítés (amely értelemszerűen nem erőszakosságból, nem értelmetlen indulatból származott!). Mások pedig hittel vallják: javamra vált a keserűség, javamra vált, hogy Isten beleengedett nehezekbe vagy éppen megengedte, hogy a bűn következményét átéljem! Még akkor is, ha mindez az adott helyzetben nem volt kellemes!

A zsoltárosnak a büntetéstől való rettegésben elcsügged a lelke, reszketnek a tagjai. Ez a fajta istenfélelem még az ószövetségi kegyességet és istenképet tükrözi, de imádságán átsugárzik Isten szeretetének bizonyága. Az az Isten mutatkozik be már az ószövetség lapjain is, akitől kegyelmet, gyógyulást várnak a kegyesek. Ezt kéri a zsoltáros is.

Mi is kérhetjük a kegyelmet, a gyógyulást, hiszen a bűnös állapot megkeseríti az életet, megbetegíti a testet, a lelket, félelemben tartja a szívet.

„Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy!”

Arra az egyetlen dologra apellál a zsoltáros, amely megtarthatja a vétkezőt, a bűnbánót: *Isten irgalmas szeretetére.*

Sokan azt gondolják, hogy érdemeikre, hívő múltjukra, jóságukra hivatkozhatnak Isten előtt az ítéletben, de valójában nincs olyan érdemünk, amely megtartó erőt képviselne. Egyedül Istenünk, a mi Atyánk irgalma, kegyelme, mely Jézus Krisztusban jelent meg, egyedül ez a megtartó erő –feltéve, hogy hittel elfogadjuk!

Az imádság, a bűnbánat mind ezt fejezi ki: *„Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!”*

Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet, mert nélküled elveszett vagyok; irgalmad nélkül a halál állapotába kerülök! Ezért szabadíts ki a bűnből, a vétekből, a gyengeségből, a hitbeli kísértésekből, a lelki élet terméketlenségéből. Tied vagyok, ments meg, mert Fiad értem is szenvedett, értem is vérét ontotta! Mily nagy kegyelem, hogy életünk mély pontjairól is van visszaút.

Dávid, a zsoltáríró el kezd alkudozni:

„Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban?” Teljesen

újszövetségi gondolat: a halálban ki ad hálát Istennek? Aki a *halál állapotában* van, az elveszett, az a kárhozott állapotában van. Ezt a tékozló, elveszett állapotot, a halál állapotát élhette át, pl. a tékozló fiú is a disznók vályújánál. De

mert felismerte ezért visszatért az atyai házba, ahol életet, bocsánatot nyert.

A halálfélelem, a bűn és a betegség súlya, az ellenség gáncsoskodása mind sóhajtásra, sírásra, megkeseredésre juttatták a zsoltárost életének egy bizonyos szakaszában. Nem tudjuk konkrétan, hogy mikor és milyen hosszú ideig tartott, napokig, hetekig, esetleg évekig, de eljött egy pont, mikor szívet-lelkét kitárta az ÚR előtt és kérte a segítséget, a szabadítást.

Sokszor előfordul, hogy az ember bírja a terhelést, és azt gondolja, hogy nincs szüksége Istenre, vagy emberi segítségre, de eljöhet az a pont, mikor észreveszi, hogy összetörve, kiábrándultan fekszik a mélységben, netán a disznók vályújánál. Nagy kérdés, hogy ilyenkor megtalálja-e az Istenhez vezető (vissza)utat, mert ha igen, akkor megtalálja a megtartatást!

Nagypéntek és húsvét fényében tudhatjuk, hogy az ÚR nem feledkezik meg rólunk! Könyörül rajtunk, megszabadít és megmenti életünket, ellenségünk szeme láttára. ezért mi is mondhatjuk: *Ne örülj én ellenségem, mert ha elesik is az igaz, de hetedszerre is felkel, mert az ÚR a segítsége!* Mert irgalmas Isten az ÚR, ezért átvezet a kétségbeesésből az imameghallgatás áldott állapotába.

Jézus Krisztus az, aki megjárta értünk a halált, a poklok poklát, hogy nekünk a halál ne a végállomás legyen, hanem ha megtértünk, akkor életet nyerjünk általa.

Jézus, a mi reménységünk, aki megszabadít a halálfélelemből, a bűn, az Istentől való elszakítottság állapotából. Jézus az, aki megszegyenítette és legyőzte ellenségünket, a Sátánt!

Testvérem! Ha most lesújt valamilyen bánat, fájdalom, lelkiismeretfurdalás akkor tedd le a kereszthez a terhed, kiálts fel az Úrhoz, imádkozz, mert Jézusod kezében kész a kegyelem, kész a szabadítás! Ne félj hát, ne is csüggedj! Higgy Megváltódban most és a próbatételek napjaiban, és haláloed óráján is. Ámen.

Kóbor Andrea: Útmutatás és döntéshelyzetek

Jézus sokszor nem felel egyértelműen. Kitér a válasz elől, vagy figyelmen kívül hagyja a kérdést. Ezen elgondolkodtam.

Lehet, hogy rosszul közelítettem meg eddig a dolgokat? Számtalanszor kértem isteni útmutatást az életem bizonyos területeit illetően. Azt vártam, hogy Isten majd valamilyen egyértelmű formában megmondja mit tegyek, amikor nem mondta, arra gondoltam biztos valamit nem jól teszek. Az én hibám, ha nem hallom. Megvizsgáltam: Jézus vajon mit tenne. Időnként elindultam valamerre, jöttek a nehézségek, arra gondoltam ez valami próbatétel, fejlődési lehetőség, ami valószínűleg igaz is. Amikor a sokadik nehézséggel találtam szemben magam elbizonytalanodtam. Tényleg ezt várja tőlem? Nem lehet, hogy ez figyelmeztetés, hogy rossz a döntés, rossz az út? Időnként úrrá lett rajtam a csüggedés, haragudtam, mert nem értettem miért nem kapok egyértelmű útmutatást, amikor már készen állok arra felé indulni.

Megértettem valamit. Isten nem fog helyettem dönteni. Ez az én felelősségem. Nem akar bábuként ide-oda tologatni, mert akkor már a kezdetekkor sem adott volna szabad akaratot. Ő a szívemet vizsgálja. Megengedi, sőt elvárja, hogy döntsek. Ha a szívem tiszta, az igenem igen, a nemem nem, akkor bárhogy döntök, az tetszik neki. A szívemben kell keresni a választ, az ige tükrében. *"Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd a szívedet, mert onnan indul ki az élet!"* Péld 4,23

Ha a szívem vágya Isten szerint való, akkor segíteni fog annak elérésében. Lehet, hogy az út göröngyös és nehéz, de minden az én lelki fejlődésemet szolgálja.

A tűz martaléka

Egy hit nélkül élő ember akart egyszer egy bennszülött keresztyént meggyőzni arról, hogy hite értelmetlen, és számára nincs segítség.

- Mit tett hát tulajdonképpen érted a te Jézusod? – kérdezte a gúnyolódó.
- Megváltott – felelte mélyen megindulva a bennszülött.
- Mit értesz ezen? – kérdezte gúnyos mosollyal a hitetlen.
- Gyere az ajtó elé, és megmutatom – hangzott a válasz.

Ott künn összegyűjtött az indiai egy maroknyi száraz levelet és kört formált belőlük. Aztán keresett egy hernyót és a kör közepébe tette. Köröskörül meggyújtotta a lombot, miközben a gúnyolódó nem kis kíváncsisággal figyelte. Amikor a tűz közeledett a hernyóhoz, az ijedten tekergett ide-oda, de az égő körből nem tudott kiszabadulni. Hirtelen az ember benyúlt a füstön át, kiszabadította a hernyót veszélyes helyzetéből és a zöld füre helyezte, ahol semmi veszély nem fenyegette.

- Ezt tette értem az áldott Jézus Krisztus – mondta. – A pokol lángjai nyaldostak körül, nem menekülhettem előlük, megértem a kárhozatra és a pusztulásra. Ő azonban megszabadított áldozati halálával. Úgy mentett ki, mint üszkös fadarabot a tűzből. Aztán pedig engem – nyomorult, halandó férget – szívéhez vont.

Mondanunk sem kell, hogy a hit nélkül élő elhallgatott.

El tudod mondani te is magadról, hogy az Úr Jézus téged is megmentett halála árán? El tudod mondani, mint ez a bennszülött: „Megváltott engem”? Ha még nem, arra kérlek, jöjj az Úr Jézushoz, és Ő békességet ad neked, elfedez az Ő vérével és te mentes leszel az eljövendő haragtól.

„Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” (Pál levele a Rómaiakhoz 5,6)

„Olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszög.” (Ámós könyve 4,11)

Demecseri Horváth Imre: Nagypéntek

Máté 27,51-52

A vád elhangzott, az idő elérkezett.
Jön az Úr, arca beesett, szomorú.
Elhagyta mindenki, egyedül van.
Vállára a bűnös világ nehezedett.

Homloka, teste vérzik,
A tegnapi gyalázat ütött rajt' sebet.
És a sok sérelem, mi rajta csattant,
Az átok, a sok piszok mi rá hullt.
És most itt a nagy kereszt.
Elfogyott az út, az idő megállt,
Most a levegő az elsődleges,
És egyre fogy, az erő is elmegy,
S felsóhajt: „Istenem, Istenem,
Miért hagytál el engemet?”
És vége! Kiszzenvedett.

A nap sötétül, az idő megremeg.
Megindul a föld, a templom kárpitja,
Kettéreped. A sírok kinyílnak,
Még a kőszikla is megreped.
És nincs tovább, elvégeztetett.

A kereszt még áll, tövében
A jóság hajnala dereng,
És az igazság fénye hirdeti,
Hogy az örökkévalóság:
Győzedelmeskedett!

*„Jézus, segíts engem ebben, hogy
éltem folyjék szentebben, és hogy
ne menjek ítéletre, támassz fel
engem új életre. A te lelkednek
ereje az új életnek kútfeje; hogy
hát legyek élő személy: Lelked
által én bennem élj.”*

347. dicséret, 5. verse

Palotay Gyula: Húsvéti hozsánna

Azon a napon elborult az ég,
Bujkált a Nap a fellegek mögött.
Rengett a föld és kősziklák repedtek:
Megnyílt a sírdomb a halottak fölött.
A százados is megrémült, ezt látván.
A templomkárpit kettéhasadott,
De kárörvendőn nevetett a Sátán:
Meghalt a Krisztus! A Krisztus halott!

Négy drága sebből patakzott a vér,
Mikor elhangzott: "Elvégeztetett!"
Hogy gyűlölt a világ szeretetedért:
Gyalázat fáján elvéreztetett!
Anyád szívét az éles tör átjárta,
Csak a Sátán ült tort és kacagott.
Ő erre készült, ezt a napot várta:
Meghalt a Krisztus! A Krisztus halott!

És szombatnapon átvert testedet
Gyolcsba takarta sziklasír öle.
Még holtodban is poroszlók vigyáztak
És sziklasírod pecsétes köve.
Te mondad azt, hogy harmadnap felépül,
Ha lerontják ezt a templomot,
S bízott a Sátán, hogy ő győzött végül:
Meghalt a Krisztus! A Krisztus halott!

Síró asszonyok húsvét hajnalán
Drága kenettel sírodhoz jövet
Így tanakodtak: Ki veszi le nekünk
A sír szájáról a nehéz követ?
... És fehér ruhás angyal ajkán zengett:
"Megnyílt a sír! A Krisztus nem halott!"
S azóta húsvét mindig így üzenget:
Él a mi Krisztusunk! Feltámadott

